

המתנה שנתן אברהם עופר למנחם הדר, איש-אמונו שירש אותו כמנכ"ל „שיכון עובדים“, נחקרת על-ידי המישטרה

באקשיש ליוורש

ל בני שבוע, כאשר התפרסמו ב- עיתונים ידיעות כי המישטרה חוקרת פרשיות שונות. הקשורות בחברת-השיכון ההסתדרותית שיכון עובדים, מיהר מנכ"ל החברה, מנחם הדר, להגיב על ידיעות אלה.

חברת שיכון עובדים, מנחם הדר, אבל יש בה כדי לאפיין את כל השיטה של „שמור לי ואשמור לך“, ושל חלוקת השלל של רכוש הציבור בין „אנשי-שלי-מנו“, בתקופת כהונתו של אברהם עופר כמנכ"ל שיכון עובדים.

המיגרש ניקנה

בחמישית משוויו

יד השנת 1969 התגורר מנחם הדר עם מישפחתו בדירה צנועה וקטנה, שכל שיטחה הסתכם ב-62 מ"ר, ברחוב חנה סנש בפתח-תיקוה.

היה זה שיכון חקלאי שהוקם על קרקע של הקרן הקיימת לישראל, כ„מעונות עוב-דים חקלאיים“, חברת שיכון-עובדים היא שבנתה בשעתו את השכונה, שהיתה מור-כתבתים צנועים, בני ארבע דירות קטנות כל אחת.

אלא שבשנת 1969, כאשר מנחם הדר היה כבר עסקן-ספורט מפורסם, פקיד בכיר בשיכון עובדים ואיש-אמונו ועוזרו של המנכ"ל, הפכה הדירה קטנה על מידוי תיו, הוא החליט לעבור להתגורר בבית פרטי משל עצמו.

למרבה המזל התברר, כי באותה שכונה עצמה שבה התגורר, נמצא עוד מגרש ריק, השייך לחברת שיכון עובדים. היה זה מיגרש בשטח של חצי דונם (489 מ"ר לשם הדיוק), בחלקה 241 בגוש 6383, הנמצא במרחק כמה עשרות מטרים בלבד מן הדירה שבה התגורר מנחם הדר קודם-לכן.

היתה זו קרקע שהזכויות עליה היו בידי ניר, חברה שיתופית להתיישבות עובדים, שהעבירה את זכויות-החכירה לשיכון עובדים, כדי שתבנה על המיגרשים שיכונים לעובדים חקלאיים ותיקים שיצאו לגימלאות.

הדר אומנם החל קודם לבנות את ביתו על המיגרש ורק אחר-כך ביקש שהמיגרש יירשם על שמו בצורה חוקית, אולם הוא לא ביקש, חלילה, לקבל את המיגרש בכתמנה, הוא היה מוכן לשלם עבורו במיטב כספו, לא הרבה כסף, אבל בכליאות — כסף זה כסף, כל סכום שהוא. וכך, בחודש אוקטובר 1969 הודיע אברי-

מנחם הדר

הדר אדום-השיער, מי שהיה במשך שנים רבות אחד מראשי ההתאחדות-לי-כדורגל, טען כי הנושאים שאותם חוקרת המישטרה לא אירעו בתקופת כהונתו כמנכ"ל, אלה הן פרשיות ישנות, הסביר, עוד מן התקופה שבה כיהן אברהם עופר, כיום שר-השיכון, כמנכ"ל החברה. הדר רק שכה לציין, באותה הודמנות כי שמו מופיע באחד התיקים הנחקרים — ולא כמנכ"ל החברה, אלא כאחד הלקורחות שלה.

הפרשה שבה מדובר אינה פרשת מעילה או שוחד. מדובר בה בסך-הכל על טובת הנאה בסכום לא גדול, שבה זכה עובד

הם עופר, במיכתב ששלח לעוזרו הנאמן מנחם הדר ואשר עליו חתם גם אליהו נשר, מנהל אגף-המקרקעין של שיכון עובדים, כי מועצת-המנהלים של החברה דנה ואישרה את העברת זכויות הקרקע ברחוב חנה סנש 8, למנחם הדר.

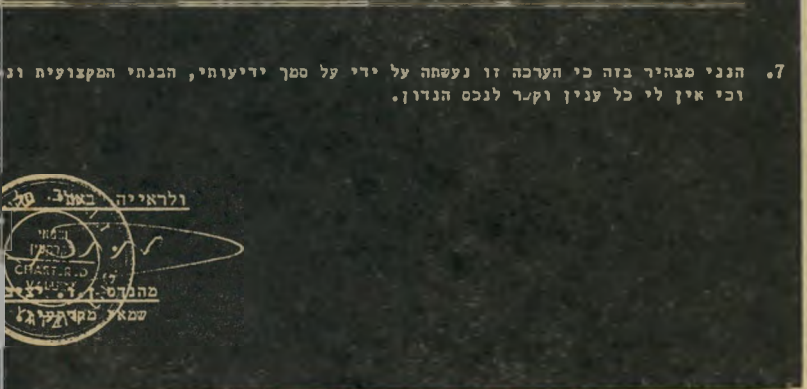
עבור רכישת הזכויות על המיגרש, בשטח של כחצי דונם, בליבה של פתח-תיקוה, דרשה חברת שיכון עובדים מ-מנחם הדר סכום של 12 אלף ל"י, ואישרה לו לשלם את הסכום בשני תשלומים שווים, בסך 6000 ל"י כל תשלום.

כל זה טוב ויפה, מלבד עובדה אחת: בעת ששיכון עובדים העבירה את הזכויות על המיגרש לעובדה המסור, מנחם הדר, תמורת הסכום של 12 אלף ל"י, היה שוויו של המיגרש גדול כימעט פי-חמישה, שמאיי-המקרקעין ז. יציב, שנתבקש לה-עריך את ערך המיגרש שעליו הוקם ביתו של מנחם הדר, קבע בהערכתו הרישמית כדלהלן:

● האיזור שבו נמצא הנכס הנדון הוא

6. לאור המובא לעיל, הנני מעריך כזה את שווי הנכס הנדון כשהוא בחכירה לתקופה מסמא המינהל, פנוי וחפשי מכל חוב, שיעבור או משכנתא, וזאת ליולי 1970, בסך: -56,000 ל"י עד -58,000 ל"י (חמישים ושש עד חמישים ושמונה אלף

7. הנני מצהיר בזה כי הערכה זו נעשתה על ידי על סמך ידיעותי, הבנתי המקצועית ונ וכי אין לי כל ענין וקשר לנכס הנדון.

הערכת השמאי

שקיבל מ„שיכון-עובדים“ סכום של 12 אלף ל"י, היה שוויו המיגרש בין 56 ל-58 אלף ל"י.

מרכז העיר, בסביבה מיבנים דו-קומתיים משנות החמישים, עם ארבע יחידות דיור בכל בניין. המיבנים החדשים הם בעלי ארבע קומות מעל קומת-עמודים מפולשת, ובאחרונה הוקמו בסביבה מיבנים בעלי שש קומות מעל קומת-עמודים מפולשת.

● כפי שנמסר לי, רשום הנכס הנדון במשרד ספירי-האחוזה בבעלות חכירה לתקופה ארוכה מאת מינהל-מקרקעי-ישרא-לי.

● לאור המובא לעיל הנני מעריך את שווי הנכס הנדון, כשהוא בחכירה לתקופה ממושכת מאת המינהל, פנוי ו-חופשי מכל חוב, שיעבור או משכנתא, וזאת ליולי 1970, בסך: 56.000 ל"י עד 58.000 ל"י.

כלומר, בעת שהמיגרש הועבר לבעלותו של הדר הוא היה שווה כמעט פי-חמישה מן המחיר ששילם תמורתו הדר לשיכון עובדים.

בהערכה נוספת נתבקש אותו שמאי להעריך את שווי המיגרש לחודש יולי 1969 — בערך התקופה שבה קיבל הדר את הרשות לבנות על המיגרש. שווי המיגרש באותה עת, על פי הערכתו, היה בין 39 אלף ל-40 אלף ל"י. כלומר, גם אז היה המיגרש שווה יותר מפי-שלושה מן המחיר ששילם בעדו הדר.

אבל הדר יכול לטעון, ובצדק, כי ה-תשלום עבור העברת הזכויות במיגרש, ששילם לשיכון עובדים, אינו כל הסכום

שעלה לו המיגרש. הוא משלם למינהל-מקרקעי-ישראל גם דמי-חכירה שנתיים תמורת הזכות שניתנה לו להקים שם את ביתו.

מדי-שנה משלם הדר למינהל דמי-חכירה בסך של 39 ל"י ו-60 אגורות. זאת, עבור מיגרש ששווי כיום הוא בסביבות חצי-מיליון לירות.

אגב, גם לצורך הרישום בטאבו, הוערך המיגרש שקיבל הדר בסכום גבוה מזה ששילם בעדו.

לצורך תשלום אגרת-הטאבו הוערך ה-נכס בסך של 40 ל"י למ"ר, וערכו ברישום במינהל-המקרקעין מופיע בסך של 19.560 ל"י.

אולם אין זה משנה אם הדר הסך לעצמו שיעת אלפים ל"י, עשרים אלף ל"י או ארבעים-וחמישה אלף ל"י, עליפי הערכת השמאי, חשובה כאן השיטה, הנחשפת בעיסקה מזורה זו, והמגלה את אופן הענ-קת טובת-ההנאה לאנשים שאברהם עופר חפץ ביקרם.

בדיוק לפני שנה הובא מנחם הדר לבית-

המישפט בתל-אביב, שם הוגש נגדו כתב-אישום על קשירת קשר למעשה-המירמה. הוא הואשם בכך שבהיותו מנכ"ל שיכון עובדים קשר קשר כדי להעניק דירה, במיסגרת הוקמו בסביבה מיבנים בעלי של המהנדס הראשי למים וביוב של מישר-רדי-השיכון שלא היתה זכאית לכך.

מאז עוכבו כל ההליכים בתיק, ולא נערך בו כל דיון. בינתיים החלה המישטרה לחקור פרשה נוספת שבה נחשד הדר בכך שהעניק זכויות שיכון למי שלא היה ראוי לכך.

למרות האישום הפלילי נגדו, לא הישר-עתה ההסתדרות את מנחם הדר מתפקידו כמנכ"ל שיכון עובדים. האיש החולש על תקציבים של מאות מיליוני ל"י, ממשיך לכהן בתפקידו כאילו לא אירע דבר.

ואין כל פלא בכך שמנחם הדר הש-עצמו כמי שרשאי וראוי לעשות טובות לחברים, גם על חשבון הציבור. שהרי הוא עצמו קיבל טובה מחבר, בעת שהיה זקוק לכך.

אלא שעתה חוקרת המישטרה את מע-שיו של מנחם הדר לא רק כמי שהעניק טובות-הנאה אלאה שלא היו זכאים לכך, אלא גם כמי שבעצמו קיבל טובת-הנאה מעין זו, מחברה ציבורית שאינה רשאית להעניק מתנות בשווי של רבבות ל"י, על חשבון הציבור, לעובדיה.

מרסל זוהר

מנכ"ל בנה לי בית

זהו הבית שבנה מנחם-הדר ברחוב חנה סנש 8, במרכז פתח-תיקוה, אחרי שקיבל לשם כך מ„שיכון-עובדים“ חצי דונם, בדמי-חכירה מיוחדים במינם. הפרשה נבדקת עתה ביסודיות על-ידי חוקרי מחלקת-ההונאות במטה-הארצי של המישטרה.